

Прости са тези, които съдържат една коренна морфема, например **terno** (млад), **phuro** (стар), **nevo** (нов) и т.н.

Сложните съдържат две и повече коренни морфемии, например **lačhoileskor(ro)** (добросърдечен), **thulošeresko(ro)** (твърдоглав), **kalejakengo(ro)** (черноок) и пр.

2. Образуване на прилагателни имена

2.1. Чрез наставки

Прилагателните имена, които окончават на **-o**, са предимно от м.р. ед.ч., например **phuro** (стар), **dilo**, **dilino**, **denilo** (луд) и др., а които окончават на **-l**, са от ж.р. ед.ч., например: **phuri** (стара), **thuli** (дебела) и под.

Прилагателните в мн.ч., окончават на **-e**, като например **parne** (бели), **bare** (големи), **lole** (червени) и под.

Наставките, които подпомагат образуването на прилагателните в ромския език, са няколко.

Наставка lo. Тази наставка е първична в ромския език. Например думите **kovlo** (меко), **buxlo** (широко) са остатък от староиндийски. В съвременния ромски език тази наставка е много продуктивна. Когато към съществителните, които завършват на съгласен, се прибави тази наставка, се получава прилагателно. Такова е например съществителното **baxt** (щастие). Като се прибави наставката **-alo**, се получава прилагателното **baxtalo** (щастлив). От **zor** (сила) се получава **zoralo** (силен), от **bokh** (глад) – **bokhalo** (гладен), от **šil** (студ) – **šilalo** (студен), от **zar** (косъм) – **zaralo** (космат) и т.н.

Наставката valo е остатък от староиндийската наставка **-vant**. Благодарение на тази наставка в съвременния ромски език се образуват прилагателни като **barvalo** (богат), **rupuvalo** (сребърен), **ratvalo** (кървав), **nasvalo** (болен) и др.

С наставка **ano** също се образуват прилагателни от съществителни имена. Например от съществителното **balo**